

НАПРЪДЪКЪ

ВЪСТНИКЪ ЗА НАРОДНИ, ПОЛИТИЧЕСКИ И КНИЖЕВНИ ЦОВИНИ

НАПРЪДЪКЪ излиза всяка сѣбота. — Годишното спомоществованіе е, една Тур. Лира златна. А шестмѣсечното, половина Л. Т. — Вънз отъ Държавата, шестъ бел. меджидѣята влчески ПРЕПЛАТЕНИ. — Писма неосвободени отъ поща парасж и на-ржчвали за вѣстникъ не сѣдружени съ предплатата си не сѣ приети. — Настояте-литъ отговарятъ за заплатата и иматъ право да земаатъ на петнадесетътъхъ едно, като събератъ отъ 5 спомоществования на горъ.

Подписката на спомоществованията става въ Цариградъ — Азотіанъ Ханъ № 14 при Г-на Н. Найденова редактора и притежателя. — Статии и дописки за общено-лезни и народни работи са влсстватъ съ благодареніе, въ въ всякий случай трѣба да сѣ снабдени съ потребнитъ си подписи. — За обнародване на частни извѣстия са пла-ща по два гроша на редъ. — Испрашанитъ статии и дописки за обнародване, обнaro двани или не, назадъ са неврацатъ никому.

Спомоществованията почнуватъ отъ началото на всякой мѣсець

Нашето предприятие.

Българската публика има вече нѣколко броя отъ «Напрѣдъкъ» предъ очитъ си. Ний дадохъ случай на читателитъ си самитъ да разсѣдятъ за достоинството и за характерътъ на този листъ, — преди да стѣпимъ по на близу и да проговоримъ съ очи въ очи върху самата главна наша мисль, върху самото наше предприятие.

И сега, когато отворедъ вече получа-вани сърадувания и честитения върху листътъ «Напрѣдъкъ», когато отворедъ ни увѣрватъ че той е дѣйствителенъ на-сѣдникъ на опъзи верига отъ народни органи, които отъ нѣколко години на самъ сѣ били изражение на българскитъ духъ и на българското призвание, и сѣ са борили въщо и мѣжки за български-тъ интереси, на които сѣ и станѣли жър-тва, — сега думамъ — при това призна-ние на публиката — ний са осмѣляваме да са приближимъ и да проговоримъ съ старата си доверителностъ и искренностъ върху предметътъ си, който е отъ твър-дѣ голяма важностъ.

Имаме да говоримъ върху сѣществен-ната своя мисль, върху самото свое пред-приятие. Не са сумнѣваме че нашитъ чи-татели ще ни подарятъ и сега всячко-то си внимание.

Въ преднитъ членове на нѣколкото броеве на листътъ си ний представихъ единъ видъ программа, и разчленихъ я-сно ония обстоятелства, ония причини и резони, на които почива нашето за-ключение, че знамето на българскитъ народъ трѣба да бѣде: *правственното негово възвръщане*. Ония, които сѣ ви-кижали въ духътъ на езикътъ и на на-чалата на «Право», могли сѣ да схва-патъ че послѣднитъ членове, за което са зида отъ година, сѣ допълнение и обеснение на една мисль, която е била проваждана и тъкана прѣзъ едно твърдѣ голямо число членове.

«Но какво извъпрдно има въ това, — ще помисли нѣкой, — дѣто единъ вѣ-стникъ говори и проповѣдва правствен-ностъ? Таквитъ проповѣди слуша и чете чловѣкъ въредъ и всякой день...»

Не, има малка една разлика между нашето дѣйствуване и онова на други-тъ. Истина е че въ нашиятъ вѣкъ, кой-то е най безнаравственитъ, може че-ловѣкъ да чуе повече приказки за прав-ственностъ и добродѣтель, нежели въ другъ нѣкой вѣкъ. Ний обаче, преди да постѣпимъ да убѣждаваме другитъ, ис-питахъ сами себе: да ли сѣмъ убѣдени съвършено сами ний; и преди да по-стѣпимъ да убѣждаваме единъ народъ, опитахъ са да убѣдимъ своитъ прияте-ли. Преди да поискаме отъ другитъ да пригържатъ единъ начала, ний са потру-дихъ да са увѣрили държимъ ли са ний крѣпко о опъзи начала; и преди да из-лъземъ явно за да повикаме единъ на-родъ къмъ единъ вѣтрѣшно душевенъ превратъ, ний са потрудихъ да видимъ осѣщественъ тойзи превратъ въ душитъ и сѣрдцата на своитъ приятели.

Додѣто другадъ поборницитъ на едно

общественно възвръщане управятъ стрѣ-литъ си противъ нѣ-високитъ класи на обществото, каквито сѣж арестократската, духовната, или правителственната клас-са, — ний при това обрашамъ много пѣ-ти всичката тежестъ на словото си вър-ху самата интелигенция, която другадъ щадежъ, но която ний нѣма да щадимъ. Другадъ интелигентнитъ поборници на новото време изнуриватъ всичкото си знание и остроумие за да критикуватъ нѣ-високитъ класи, за да издирватъ и най малкиятъ прахчецъ въ очитъ на кон-сервативнитъ класи, — а гредитъ въ соб-ственнитъ си очи не виждатъ или пѣкъ немарятъ да ги изчистватъ. Ний мислимъ, че онии, който са заема да критикува и да осѣжда другитъ, а самъ е заразенъ отъ иститъ пороци, — е единъ шарлатанитъ създание два пѣти нѣ-отвратително отъ оновова, който съзнателно или не съзна-телно почива въ калъта на нечеловѣчески-тъ начала, но който неліцензѣствува поне.

Здравъ е прочее пачетъкътъ за въз-връщане у българскитъ народъ. Онѣ-зи людѣе, които сѣ схващали тѣзи свѣ-тла мисль, и които сѣж предприели за да работятъ върху разпространеніе ѣ, и-матъ за обѣгателна точка нашиятъ листъ, и около тѣзи точка са набиратъ ежедне-вно всички, било млади било стари, но здрави, чисти и въодушевени български стихии.

Но нека дойдемъ на нашето питаніе.

Какво е нашето предприятие? Ний сѣмъ предприели да бѣдемъ не-уморимъ водителъ въ лѣти на чисто на-роднитъ ни интереси, да посочваме на-роду си опъзи неговитъ потреби, които му сѣж станѣли необходимостъ и чрезъ удо-влѣгованіе на които ний би са ви-дѣли да станемъ людѣе благородни и не-поколебими, людѣе, които да са гордѣятъ съ своето име човѣкъ.

Ний сѣмъ предприели да вдѣхнемъ въ нашата младежъ опъзи начала отъ поло-жителната наука, които днесъ сѣж стана-ли главната основа върху която са зи-да великолѣпното здание на днешното време, онова здание, на чело на което всѣки чете: *Напрѣдъкъ, добруване, чести-тина*.

Нашето предприятие е да хвърлимъ магическото слово на вѣтрѣшнитъ *миръ* всрѣдъ пламтящитъ огънь на междуосо-бнитъ ни несѣгласия, препирни, гонидби, и да създадемъ *миръ* въ чловѣка, въ домътъ, въ селото, въ градътъ, въ наро-дътъ, въ държавата.

Предприели сѣмъ щото ония грамадни милиони, които ежегодно поглѣща у насъ развратътъ, пиянството и раскошество-то, да са не прѣскаятъ а да са упо-требяватъ за големи индустриални, зе-мледѣлчески или търговски предприятия въ полза на народътъ, въ полза на дър-жавата.

Предприели сѣмъ доколько ни позоляватъ силитъ да държимъ отворена борба про-тивъ опъзи лѣжовни поборници на вѣрата ни които проповѣдатъ ту унизитство ту протѣстатство съ тѣсти и благи обща-ния, като показваме на българскитъ народъ че неговото спасение е въ науката, въ о-

пазването на неговата народностъ, въ строгото вардене на нашата правосла-вна вѣра, която ни е предадена отъ на-шитъ бащи и дѣди, като най-драгоцен-но съкровище, и въ вниманіе да бѣ-демъ въскога обичани и почитани отъ правителството на Н. И. Вел. Султанътъ.

Предприели сѣмъ да са боримъ противъ всички тѣзи чудовищни идеи, противъ всички чуждитъ, противъ всички наро-убивственни планове които са подлагатъ въ нашата земя отъ различни проповѣд-ници, отъ различни съчинители на крѣ-статни дрипели, които иматъ за гордостъ да са звѣтъ *черковници*, макаръ тѣ да сѣж миряни, *тартуфѣри*, *псевдоподкрѣпи-тели* на вѣрата които съ православнето лѣгатъ съ православнето ставатъ а кон-то продаватъ и майченото си мѣтко за едно караказанско кафе или за едно *аш-колеуна*.

Това е нашето предприятие.

Отъ най-потребното за народа.

Въ днешно време само опъзи, които не мислятъ съ своята глава, би са на-ели да отказватъ необходимостта на просвѣщеніе за народа. Ний сѣмъ ка-звали това много пѣти и не ще прѣ-станемъ да поддържамъ че въ просвѣ-щеніе, но въ народното просвѣщение, въ образованіе, което е съобразно съ духа и потребитъ на народа, трѣба да са потрѣп онова радикално лѣкарство което дѣйствително ще излѣкува всички болни части на нашиятъ народенъ орга-низъмъ. Че това е тѣй увѣрватъ ни съ-временнитъ факти, живота на съвремен-нитъ народи. Тѣй мислимъ ний. Между това надѣваме са че всѣки човѣкъ кой-то има ясно понятие за работитъ, че всѣки човѣкъ който има здравъ смисль и е надѣханъ отъ ревностъ за общото добруване ще са съгласи наедно съ насъ. Прѣпорѣцътъ който трѣба да са развѣва непрестанно и на всѣкъдѣ отъ ратницитъ на науката, този прѣпорѣцъ носи ясно и чисто написана двѣтъ ду-ми: *народно просвѣщение!*

Сѣтъ, открито и безъ ни най-малко страхуване че ще навлѣчемъ върху си ядовититъ стрѣли на нѣкои босн фило-софи и смѣшни литератури, ний казвамъ че днесъ за днесъ у насъ не сѣществу-ва или комахай не сѣществува народно просвѣщение. Въ нашитъ училища, ний го казахъ и други пѣтъ, са учи всѣ-ко което учительтъ научилъ въ онова заведение дѣто е получилъ образованіе-то си, а онова което ще трѣба уче-нику когато той напусне училищната стрѣха, сѣмо то не са учи. Ето на ако щете една отъ главнитъ причини за дѣ-то виждаме че изъ нашитъ училища у-ченицитъ излѣзватъ безъ време. Ето на дѣ трѣба да потърсимъ причината на о-нова голямо зло което всѣки е съгле-далъ въ нашата сѣрѣда че момѣкъ който е губилъ петъ шестъ години златно вре-ме да прегрива училищнитъ прагове не умѣе да си запиши правилно името.

Ний желаемъ щото тѣзи ни бѣлѣжка да привлѣчене вниманіе на всѣчки които иматъ присърце народното проди-гане. Това заслужава важно разисква-ние, което трѣба да ги занимава въско-га додѣто видимъ че едно прилично раз-връщане са е даю на питаніе. Ето задавката е предложена. Работата е да са разбере какъ трѣба да са постѣпи щото преподаванитъ въ нашитъ учили-ща предмети да бѣжатъ тѣй тѣсно свър-зани съ земеделскитъ, промишленни и домашни потреби на Българина, така що снитъ му да отива на училището не на сила, а съ ожиданіе да получи отговоръ на околнитъ му питанія, изсепния на нѣщата, съ които има всѣчасна срѣща въ живота си.

Тѣй само ний разбираме че науката може да стане народна. И основавани на тѣзи си погледи врѣхъ работата ний не веднѣжъ сѣмъ искавали искрено же-лание да видимъ по скоро едно такова по височко народно заведение, което би ни приготвило учители, достойни да раз-бержтъ задавката на народното просвѣ-щение.

Отъ казанното до тукъ става ясно за-що ний не можемъ да преминемъ неза-бѣлѣжено сериозното внимание, което, види са, ексархийското ни началство е обѣрнѣло вече върху тѣзи първосте-пенна народна потреба и за което са извѣсти въ «Напрѣдъкъ». Горнитъ редо-ве особито ний препорѣчваме на внима-ніе на благоразумнитъ членове отъ комисията, избрана да размисли върху средства за поддържане и върху про-граммата на едно *народно* училище въ столицата.

Ний нѣмаме амбициозната претенция да даваме на тѣзи почтѣмени наши съ-народници умъ и разумъ. Въ искрен-ността и ревността си за общото до-бро отъ една страна, въ припознаването на свободата която има всѣки да каже своето мнѣние когато са отнася до една обща работа отъ друга, ний си позво-ляваме да направимъ своитъ бѣлѣжки. Лѣскаемъ са да вѣрваме че ако и непо-твърдени отъ авторитета на личности, както е модата да правятъ днесъ нѣкои журналисти, нашитъ думи ще са удо-стоятъ за единъ поне бѣгли погледъ отъ тѣхна страна.

Преди да свършимъ ний ще кажемъ че сѣ нетърпѣние очакваме проектътъ на программа, който приготви комисията за народното ни по височко училище въ столицата. Желателно е този проектъ да са извадѣше на гласностъ и да са по-разискваше. Разискването и спосрѣца-ніе на различни мнѣния поража *свѣ-тина*. А въ таквитъ обстоятелства ка-кво по друго са търси ако не свѣтла-ната?

Вилаетитъ.

Наредбата на вилетитъ трае отъ мно-го време и ний имамъ идея за ползитъ и за вредитъ отъ раздѣлата на държавата на десѣти-петнайсетъ глави управлени.

Слѣдующитъ свѣдѣния които даваме

ни са доставени от един паша, който е прекарал двестина години в областите по вън: тѣ са резултатът от неговите съгледвания.

Работата на реформата отворена от Султан Махмуд и продължена от неговите наследници е имала за главна цел и за съществено укрепване на централната власт като са заместват размирните васали чрез отговорни управители и народни съвети во всяко земско отделение. Малките области наричани кази дадох на министерството на вътрешността днешната му сила, безпримърна въ османската история.

Що сторих като наредиха вилаетите? Помислих че децентрализират сирѣчь че разподробят и разрѣждат властта, но началата на децентрализацията сѣ приложих твърде зѣл; вилаетите сѣ толкова сатрапства въ които вкарахъ едновременно селетите; погледѣх и потикът на централното правителство пристигват въ тѣх твърде изнѣмоштели, и безсилни.

Нѣкои си сравних вилаетите на старитѣ области въ Франца въ времето на Луи XIV. Това сравняване е осъждающе на всичката система; дѣйствиелно защо да са приема едно земско разподробяване което Франца е напуснал? Френският народъ за своето единство и за своята сила е длъженъ на повото разподробяване на департаменти. Подиръ революцията на 1789, Френцитѣ намѣрихъ че 32 — главни управления обгъртахъ много земя и тѣ направихъ департаменти три пѣти по-големи. Въ Турция, всѣки селетъ бѣше три пѣти по-голямъ отъ единъ френски департаментъ и всичките селетѣ сѣ прибирахъ въ петнайсетъ вилаета: което ще каже че всѣки вилаетъ, по пространството на своята земя, е по-голямъ отъ двайсетъ френски департаменти! Вилаетътъ, то е едно малко царство. Колко каджри хора сѣ потрѣбни за да ги управляватъ.

Преди новото земско разподробяване, централното правителство можеше да чака едно спасително дѣйствие отъ инициативата и отъ дѣятелността на стотина управители. А днесъ? Днесъ то не може да смѣта на повече отъ петнайсетъ души въ рѣцѣта на които са намѣрва всредоточена властта върху една голѣма частъ отъ държавата. Лесно е да са палуча какви могатъ да бѣждѣ нагледванѣта и контролѣтъ въ едно такова състояние на работитѣ.

Преди наредбата на вилаетите, отговорността на чиновниците бѣше по-добъръ опредѣлена: днесъ тѣ намѣрватъ хил. причини да я избѣгнатъ. Така отлѣкѣхъ товара на главното срдѣще на управлението на държавата, по образувахъ са петнайсетъ срдѣща които му са недостатѣни преписи; разбъркахъ административните и съдебни колеѣла на земските разподробявания като притруихъ повече разноски. Разбѣсанѣто не произлѣзва толкѣ отъ числото на тѣзи колеѣла, колкото отъ не точното и нествѣршено опредѣляване на тѣхната игра.

Колкото за уголѣмяването на разноските, ний ще са ограничимъ да покажимъ единъ примѣръ. Ний познаваме въ Румели една каза които състои отъ 25 села, преди наредѣването на вилаетите плащаше са само на единъ *модури*, на единъ *хакимъ*, на единъ *катиби*, и мѣсечната на нѣколко заптиета; днесъ са заплаща на единъ каймакаминъ, на единъ хакимъ, на членовѣтъ отъ съднически съветъ, на двама *таксидари*, на единъ *мал-модури*; на шестъ катиби и на 55 заптиета пѣшаци и конници.

По напредъ, началникътъ на *елета* са споразумяваше направо съ министрътъ; днесъ мютесарифинъ или началникътъ на *санджакъ*, който е комахай равенъ на единъ селетъ, поне споредъ пространството земя, що обема, зависи отъ вилаета; той може да са сваля по една просѣба на тозъ послѣдния. Ако тогазъ валиитъ пренебрегне — това което става често — испровѣдени работи относително до санджакъ, мютесарифинътъ ще са пазн

твърде много да си подаде гласа, и централното правителство не ще чуе нищо отъ това което са случавъ.

Его въ такъвъ случай една управителна система по заплетена и по скѣпа отъ старата и която намѣсто да даде животъ на областите и на общините съкѣшъ разсипва тѣхната дѣятелностъ.

Гудени сѣ и нѣкои добри начала въ новата наредба, но тѣ сѣ зѣл приложени и оставатъ безплодни, защото тѣзи които трябва да ги турятъ въ дѣйствиетѣмъ отгорѣ си окоето на централното правителство и извършватъ много беззаконни.

Въ това отношение ний можамъ да покажемъ многобройни примѣри; но нека са ограничимъ само на единъ. Има една каза дѣто властта е оставила въ управителния междѣсъ единъ такъвъ човѣкъ, който е билъ исклученъ отъ тамъ, и винѣги поради злоупотребни, извършени отъ него въ нѣкои обществени служби. А въ една община отъ сѣщата каза, едно лице са поддържа на службата мухтаръ или коджа-баши, въпрѣки грабежитѣ, които е извършилъ во време събирание на данциѣтъ, грабежи доказани на сѣдѣ, и въпрѣки закона и волята на жителитѣ, въпрѣки тържественното прогласяване що тозъ човѣкъ поддѣса че вече нѣма да са мѣси въ общинските работи и пр. това лице е поше на служба и сбира 55 на стотѣ повече отъ данѣка що са дългува на правителството. Минѣлата година противъ него имаше едно безирско писмо, което останъ безъ сътинна.

Трѣба да забѣлимъ че наредбата на общините, на казите и на санѣацѣтъ не е никакъ свързана съ земското раздѣляне на вилаетите. Сѣщата наредба можеше да са извърши и въ старитѣ селетѣ и сѣ повече плодъ, сѣ тѣзи разлика че управителитѣ намѣсто да зависѣтъ отъ единъ главенъ управител, щѣхъ да са подчинени на министерството на вътрѣшните работи. Като уредихъ вилаетите, помислихъ че децентрализиратъ работитѣ на направихъ само да отлѣкне на министерството на вътрѣшните работи като го раздѣлихъ на толкѣ писалища, колкото има вилаета, и тѣзи писалища на области, далечъ отъ очитѣ на правителството.

Лицето споредъ бѣлѣжитѣ на което ний пишѣмъ е поразено отъ липсването на надзоръ и на контролъ. То би желало управителитѣ сирѣчь днешните мютесарифи да могатъ да са споразумѣватъ на право съ министерството на вътрѣшността, а валиитѣ да станѣтъ главни надзорници. По тозъ начинъ може, казва това лице, да са повѣри този надзоръ на комисии испращани всѣка година отъ министерството и съставени отъ турци и християни отъ младажа.

Като видятъ читателитѣ ни това е комисарската система която предложихъ преди нѣколко дни. Всѣки припознава че липсва контролъ. Като уреди тозъ контролъ В. Порѣа ще отговори на желанията на всички държавни населения.

Могло би да са напиши единъ дебелъ томъ върху наредбата на вилаетите и върху реформитѣ показани отъ единъ многогодишенъ опитъ. Ний са задоволихъ въ общи чѣрти да посочимъ негодитѣ които произлѣзватъ отъ тѣзи наредба.

(Курѣ д'Орианъ.)

Нашитѣ търговци

Нето дѣла ни, нето баша ни, нето пѣкъ азъ сѣмъ ималъ честѣта да въртихъ търговия какъ вато сѣ върти сега, а нето пѣкъ да бѣдѣ единъ отъ прислужници поне на нѣкой търговецъ; да, истина е, не сѣмъ ималъ честѣта да сѣ назовавамъ съ благоиме *търговецъ*, но това не значи че и не сѣмъ въ състояние да кажа нѣщо за него. Отъ далечъ като глѣдамъ какво хоро са играе отъ нашитѣ търговци въ шумното поле на търговията, сѣмъ, косвенно нѣкакси и безъ никаква докѣка, да сѣ произнесѣ за нѣкои нѣща които често ни докѣчатъ поглѣдѣтъ. Знаѣмъ че почитаемиѣ търговци, които прочитатъ написаното отъ мене, а най паче оная отъ младитѣ синковци търговци, ще ми сѣ поразсѣрятъ може би отъ първа дѣтъ. Но вато хладнокрѣвно размислѣтъ че ний не

трѣба да казвамъ на кривото право, а на правото криво, тѣ ще ни опростѣтъ.

Тоже може да има нѣкои си, отъ по-старичкитѣ и по-опитничкитѣ, да отидѣтъ и по далече и да кажатъ: на тоя юнакъ сѣ ще да ни позадере малко, да ни накара зорѣе да четѣмъ що пише, пакъ може би и да иска да ни набѣди че не смѣ отъ почитенитѣ предпѣшачи на вѣстника въ който пиши. Но не приятелѣ, не е това нашата мисълъ; ний не искаме да задпрамъ едногѣто да докѣчамъ друго, а тихичката ни са ще да хвърлимъ двѣ-три отъ невинно срдѣ излѣзли думи въ пѣдѣта на нашитѣ търговци.

Прѣди всичко, ще моимъ читателитѣ си колкото за сега да са задоволятъ сѣ единъ кратъкъ поглѣдъ върху нашитѣ търговци, а за послѣ обрѣчамъ са че по честичко ще посѣтѣваме часовѣтъ отъ свободното си време сѣ за да говорѣмъ и по положенѣто на нашата търговия и на нашитѣ търговци. Защото, да си исповѣдамъ грѣшката, сега дори сѣ окупѣтихъ сѣга дори ни доде на умѣтъ че при всѣкиѣ сѣга недостатѣци насъ не бива и въ търговията, и за търговия не смѣ достойни. Слушайте, ний не говоримъ съ ласкателни думи нето пѣкъ искаме да замазвамъ очѣ, или подобѣтъ да са намѣрвамъ само на работа, а откровенно, безъ никаква съблазънъ, искаме да исповѣдаме пороците които съществуватъ въобщо между насъ.

Иска най-напрѣдъ да си зададемъ единъ въпросъ: защо нашитѣ търговци не напредѣватъ? То може да са види чудно на нашитѣ читателитѣ и бѣжъ ни отговорили: какъ да не напредѣватъ, не видѣли ли какви масла и кашкавали гетирдисватъ отъ Европа? не видѣли ли какви шакеѣ, какви дѣмпи а най-вече какво огромно количество оки вѣлна лѣспрачатъ тоже по вънъ? А! види мили мой, да, тѣ доста хорица снабдяватъ съ облага и доста други облачатъ зимѣ съ добри и тройни шакеѣ, но тука има друго нѣщо. Много често не трѣбва да глѣдаме работитѣ сѣ единъ само отдалеченъ поглѣдъ, трѣбва да сѣ приближимъ, да поспѣтаме по отъ близо какъвато и да е работа. Ний имамъ прѣдъ очитѣ си мнозина хора отъ други народности, които различно, споредъ капиталитѣ си, въртѣтъ доста добри търговий сѣ далечѣиѣтъ сѣтъ; ний имамъ прѣдъ очитѣ си търговци отъ различни класове: и първи и средини и послѣдни, дѣлата на които могатъ ни послужатъ най-добъръ да оцѣнимъ и нашитѣ.

Нека сѣ разяснимъ. Първото патѣо което всякога, на което и да е мѣсто, бѣши въ работата на нѣкои наши търговци и на което ний най-напрѣдъ искаме да поговоримъ тука, е дѣто са липсватъ по нѣколко отъ почитеностъ, отъ честолубѣе. Може би тѣя искрени мои думи да поддѣнатъ и малко и голѣмо противъ мене за да ми даватъ всякой оправданѣе и да ни принасятъ пѣлни коѣла съ почитеностъ и честолубѣе. Но ний обичамъ отъ далече да оцѣняваме всѣко и много бѣхъмъ сѣ радвали да глѣдаме и сънародничитѣ си да сѣ отлѣчаватъ съ прѣимуществомъ на благородитѣ и кредитни хора. Попѣгайте едногѣто не отъ нашата народност, кой-отъ близо познава търговията въобщо и частно нашата, на нашитѣ нѣколко Българи и той ще ни запознае съ истината. Тоже, мнозина по разбрани Българи, по опитни търговци смѣ слушали ядовно да викатъ: нѣма у насъ почитеностъ, нѣма да станѣмъ и ний хора! Но що ни трѣбва да слушамъ едногѣто и друго, ако имамъ почитеностъ въ работитѣ си, почитеностъ въ думитѣ и обхожденията сѣ нашата търговия отдавна щѣме да земе поширокъ размѣръ, щѣме да спечелимъ по голѣмо влияние между образованитѣ сѣтъ. Търговията, постоянно слѣдвана и почитено извършвана е единъ неисчерпаемъ изворъ на напредѣкъ и богатство. Но, ний тука не говоримъ за търговията, но за търговцитѣ, за нашитѣ търговци, ако можемъ да ги наречемъ сѣ това име.

Второ. У насъ нѣма до тамъ честолубѣе, нѣма въ достатѣченъ дозъ народна гордостъ. Шо вършимъ и какъ то вършимъ ний никакъ и не внимаваме, да спечелимъ двѣ пари повече че както и да е, ако би ще послѣ и еврее да станѣмъ. Но не е така, върши работата си както трѣбва и както я върши другитѣ ако сѣ почитѣ търговецъ; вмѣсто да спечелимъ два гроша спечели грошъ, но спечели имѣ, спечели имѣ на почитѣ търговецъ.

Иоце едно нѣщо и ще свършимъ. Въобщо у насъ сѣ вѣжда една грозна завистъ, но завистъ не кѣмъ по-осѣбѣшенствуванитѣ за да станѣмъ и ний като тѣхъ, но завистъ кѣмъ себѣ си, завистъ кѣмъ брата си, завистъ кѣмъ сънародника си, опасна завистъ, която сѣ е наела да ни не даде нето една крачка да прѣстъпимъ на напредѣкъ. О! мѣрсеѣ порока! намѣсто да глѣдаме единъ на другъ взаимно да сѣ помагамъ, то напротивъ гонимъ дружественитѣ си животѣ. Ако можемъ да станѣмъ причина да спечелимъ единъ човѣкъ петъ пари отъ стоката си ний го не правимъ на нашъ братъ, на нашъ сънародникъ, но на Гъркъ или на какъвто и да билъ другъ, което значи, ако азъ не спечелѣ и тебъ не ще дамъ за ирокѣсаши.

Това сѣ моитѣ забѣжки за сега. Нека уважаемиѣ наши търговци да ги не зематъ за никаква обѣда и доканѣне, или мѣрно да размислѣтъ да ли смѣ сѣ въ правото ли не.

Дописки на «Напрѣдѣкъ»

—0—

ЦАРИГРАДЪ, 28 Октомври 1874.

Ортакѣо е днесъ онова мѣсто дѣто вѣжда ми сѣдалцето на Българската наша народна Иерархия; Ортакѣо е свѣрталището на нашитѣ високи черковници; Ортакѣо най-послѣ е срдѣцето на една голѣма частъ отъ нашето благородство, отъ нашата интелегенция. За това мисля да сѣмъ билъ въ всичкото си право когато други пѣтъ си позволѣхъ да река че кѣмъ това мѣсто сѣ обрѣкѣтъ погледѣтъ на всѣки Български народъ, че отъ тамъ той очѣка голѣми работи, че отъ тамъ нему са струва да потекѣтъ пзобини рѣки съ медъ и масло. О. *бываванната земя* за насъ, народната ни Иерархия, днесъ сѣ е закрѣпила на Ортакѣо.

Всѣки иска да знае що са върши на Ортакѣо, всѣки любопытствува за нѣкои новини пзъ това мѣсто, всѣки жедно, сѣ охота би слушалъ да му приказватъ що и да било пзъ това полубългарско *Средно-село*.

Ако нѣкой Средно-селецъ или *посѣтителъ* само на Ортакѣо доиде въ Цариградъ той са вѣжда припуденъ да носи нѣкоя новина малко или много истинна за да задоволи любопытството на онѣзи които той знае че не ще го оставятъ незапитванъ за това или онова. Отъ тукъ многобройнитѣ и безосновнитѣ слухове които ако бѣхъмъ зѣла за чиста монета, ако бѣхъмъ съобщили на своитѣ сѣ читателѣ, то щѣхъмъ да имамъ сѣ що да пълнемъ осѣмѣтъ коловани на «Напрѣдѣкъ».

Но работата не е тѣй. Познавамъ че на единъ дописникъ пзъ Цариградъ е невъзможно да не погледне кѣмъ Ортакѣо; даже признавамъ че ако той не съобщава нищо пзъ това чутовно село, то той не изпълнява напълно своето послание. Между това не може да са скрие и това че въ новинитѣ си той трѣба да бѣде строгъ, предричитѣ и избирателенъ. Ето защо дописникъ вашъ сътрудникъ са вѣжда доволно затрудненъ когато хване перото да ви направи впечатлѣния сѣ за тѣзи новини които идѣтъ пзъ това село. Въ такъвъ случай са изпискватъ много качества, които нѣмамъ претенцията да притежавамъ.

По-важитѣ новини пзъ Ортакѣо които продължаватъ йоце да припичаватъ разни тѣлювания тукъ сѣ отговорѣтъ що даде екзархийското ни началство на Русенското прошение; комисията избрана по устройството на едно народно високо училище въ столицата; най-послѣ макаръ остарѣлата но все възлѣюща духовѣтъ новина за оставката на Г. Димитри Теодорова.

Отговорѣтъ що даде нашето екзархийско началство на Русенското прошение е вече добъръ познатъ на читателитѣ ни. Всѣки, вѣрвамъ е прочелъ първий членъ въ мѣнѣлий брой на *Напрѣдѣкъ*, дѣто е изложено пълното съдържанѣе на писмото. До колкото са научихъ този отговоръ поразилъ кѣмъ мѣния *нѣкои си*, които обичахъ твърде много да говорятъ за прошения като това имѣ идѣше на гайдата и като можамъ чрезъ това да чукватъ по малко или много екзархията. Но нека казва кой що ще, а моето убѣждение е че този отговоръ е и уменъ, и умѣстенъ и о време направенъ. Азъ привѣтствувамъ публично екзархийското началство за изданието му и са надѣвамъ че всѣки искрененъ и здравомислѣщъ Българинъ ще го намѣри за добъръ.

Въ послѣдната сѣ дописка извѣстихъ за избранието на една комисия на която било възложено да знамѣтъ средства за поддържанѣто на училището, по което ви писахъ, и да начертѣе единъ проектъ на программа за наредбата му. Тѣзи комисия състои отъ почитаемиѣ ни сънародници. Нег. Пресвещенство Варненско-Преславски, Г. Симеонъ, Г. Чомаковъ, Цанковъ и Груевъ. Тѣзи членове на комисията както са извѣстихъ, имали до сега нѣколко застѣдания. Прѣди всѣко тѣ знамѣтрили средства за поддържанѣе на училището и то забѣлѣжете безъ да са налага правото екзархийско дажде. Остана изработването на проекта за программа. Като припомнимъ на почитаемиѣ членове отъ комисията че свѣстната частъ отъ народа ни очѣка съ нетѣрпѣние по скоростното свършване на тѣхната работа, ний трѣба да имъ забѣлимъ и това че проекта изработенъ отъ тѣхъ не ще бѣде изцяло ако го извадятъ на гласностъ. Разпекванѣта, които може би да станѣтъ върху него, мислимъ ще бѣждѣтъ въ полза на комисаритѣ за окончателното изработване на тѣзи программа.

За оставката на Г. Теодорова има да кажа само това че въ Екзархията до днесъ не са е приелъ отговора му, що трѣба да даде Негова милостъ на писмото испратено до нѣтъ въ което му са извѣстѣла че неговата оставка не са приема като той не е далъ достатѣчни причини за това.

Да ви кажа нѣщо и за степенитѣ отворени въ Австро-Унгарско за нѣколко въспитаници Българчѣта. Тѣзи *степенди* за сега сѣ десѣтъ — вече изпълнени. Не знамъ що да ви кажа за това, но... менъ ми е жалѣо дѣто въ избора на ученицѣтъ, които се заминаватъ за Австро-унгарско дѣто ще са разпореждатъ на учение въ различни градини, има една без-

редност, която за сега нека премълча. На нашите млади ще припомним да не забравят че от тях зависи да приготвят едно добро мѣсто за себе и за народа си на чужбина. Ний нѣ препоръчваме тука думите на Г. де Салъ бивши директоръ на Галата-Сарайскии а сега вече Гюлхански лицей, който е напечатал една дълга статия въ *Ревю де дѣо монд* и дѣто между другото казва:

«Би било неправедно да гледаме истинитѣ народи като станали некадѣрни да приематъ едно умствено сериозно изтъпяване и да ги осмѣжда на една съвършенна и фатална застоялост. Може да е интересно да се знае кои народности даватъ ученици и най-развити и съ най-добра обхода. Въ тѣзи дѣла нѣма българчетата сѣ държали всѣкога първо мѣсто и подиръ тяхъ Арменцитѣ; на послѣдния линия стоятъ Турцитѣ, Евреитѣ, и най-подаръ, жално мие да кажемъ, латинскитѣ католицѣ. Гръцитѣ, при нѣкои добри ученици, иматъ и много лоши.»

ЕДИНЪ ГРАДЪ. — Изъ единъ градъ единъ нашъ приятелъ въ една дълга дописка ни съобщава слѣдующето: «Нашитѣ владци иматъ този най голѣмъ грѣхъ дѣто сами разказатъ авторитетъ си като искатъ ужъ да го закрѣпятъ. Намѣсто да се мѣчатъ за приложението и изпълнението на устава, който урежда и устроява, тѣ напротивъ са грижатъ въчески за буквалното изпълнение на своя кефъ. Напримѣръ нашии владци — *чашие издржатели за насъ*, си позволяватъ на едно мѣсто да каже: *що гледате устата? Уставътъ е неприложимъ за българскитѣ народъ който е простъ, неслъжен, безграмотенъ, и не може дори да го разбере. Този уставъ би си турилъ въ двѣстие ако не бѣше тукъ.* Бурасъ Франца деидъ.

Да ли такива наставления иматъ владцитѣ или не азъ не зная. Отнесете се до смѣсненъ свѣтъ въ Цариградъ и виѣ ще са научите. Ний до колкото знаемъ на нашитѣ епархиални владци, не единъ път е припомняно това. Но върху тѣхното неспорително мнѣние не може да влияе всѣка дума. Такъвѣ сѣмъ ний Р.) Съ второ азъ ще ви яви много работи изъ нашия градъ, които ще ви убѣдятъ че отъ нашитѣ владци по епархиитѣ ний нѣма да видимъ нѣщо добро за скупена пара. (Отъ владцитѣ не дѣйте очаква голѣми работи. Стегнете се сами и извършете длъжноститѣ си къмъ вашитѣ общини, училища и пр. Съобразявайте се съ устава. Р.)

РАЗГРАДЪ, 6 Октомв. — Единъ нашъ дописникъ Разградчанинъ ни е спроводилъ една дописка за обнародване въ «Напрѣдъкъ». Въ тѣзи дописка са опровергана изключено нѣколко отъ една дълга дописка помѣстена въ 37 брой на «Вѣкъ». Дописникътъ на «Вѣкъ» казва нашии приятелъ, е билъ измаменъ строго отъ своето невниманье когато дошелъ въ града ний, та за това казва че тукъ владѣе истинско народно простодушие, народний битъ и народни костюми. Види са когато е изскочилъ изъ трена на железницата и видѣлъ нѣколко селени между множество селени и щомъ е слѣзълъ на нѣкой ханъ въ града, подъ впечатлѣнието на първий си погледъ написалъ дивната онѣз е-попелъ на нашитѣ патриархаленъ ужъ животъ. Кою не би било драго да бѣше тѣй, но по злощастие и самитѣ дописникъ са е увѣрилъ отпослѣ че и нашии градъ не е съвсѣмъ освободенъ отъ криворазбраната цивилизация, че у насъ има контега съ тѣсненички панталонки, съ тънки и жилави бастончета та ако щете и съ меки ржавички и брадички! Колкото за нашитѣ кокоши и тѣ не сѣ лишени отъ своитѣ посестрици въ другитѣ цивилизирани градове изъ нашето отечество. Тѣ носятъ повиса и кошнички на главитѣ си «камбурчета съ възли на гарбоветѣ си, и висулки провѣсени отпредъ и отзадъ.» Подиръ това са натяква на дописника на «Вѣкъ» като му са отдава недобростѣностъ въ изпълнението на дописническата си длъжностъ.

КАЛОФЕРЪ, 1-й Октомврий 1874. — И азъ, г-не редакторе, като всѣки Българинъ желающъ умствено и нравствено унапредване на народа си въобще, а особено на своето си отечество, пожелахъ, въ името на истината, да напиша нѣколко рѣдоци за това мое рождено мѣсто. Прочее, моля, имайте добрината си да отворите стѣлпосветъ на вашия почитаемъ в. *Напрѣдъкъ* и да ги обнародвате въ единъ отъ най-близнитѣ си броеве.

Млжкото ни училище, което съ време са гордѣше предъ околнитѣ си градове и села съ любриитѣ си успѣхъ, тѣзи година бѣ достигнало въ толкова едно жалостно положение, щото при отварянето на училището да починѣтъ ученицитѣ тѣзи годишнитѣ си уроци, учил. настоятелство, както са каза и други път, заповѣда на учителитѣ (които не сѣ виновати) да искатъ отъ всѣки единъ ученикъ малкъ и голѣмъ по едно бѣло меджидие. Така тѣ можавъ продължи ходенето си въ училището, инакъ, сирѣчь противенъ случай, които не платятъ този новомодиченъ данѣкъ не ще бѣдатъ присѣди да са учатъ въ училището. Жално! Защото на повечето ученици бацитѣ или майкитѣ едвамъ съ голѣма мѣка пмъ доставитъ потребнитѣ книжки, и отъ това може да са разбере че доста ученици сѣ останали вънъ отъ училището. — Бѣшката причина, която накараше учил.

стоятелство да наложи за прѣвъ пътъ този новомодиченъ данѣкъ на ученицитѣ, била че въ училищната каса не останали вече пари за поддържанье на учителитѣ. «Чудна дѣла твоа о Господи.» Какво ли ставатъ тѣзи учил. пари?! Едно нѣщо което ма поутѣши то е като спремисляхъ за пъргавитѣ, дѣтелни и ревностни млади учители, съ които са снабдени отъ нова училищна година.

За дѣвическото ни училище нѣма какво да кажемъ освѣнъ да го похвалимъ, защото то стои много по-горѣ отъ всѣка друга година, — и то само, можъ да кажемъ, напредъ съ времѣната.

Училището ни *Напрѣдъкъ* е починало отъ нѣкое врѣме на самъ (още отъ съставянето му) да носи името *Назадъкъ*, защото почтеното му настоятелство което са неуморно старалъ за благоуспѣхъто му, намѣрило за по-добъръ да носи послѣдното име отъ колкото първото. — Като не удобри напослѣднѣ и името *Назадъкъ*, замѣни го съ име *Баба-префа*. И щомъ са замѣни, г-не редакторе, съ това име подхвърнихъ са отъ нѣкои изъ селото два ржкописни вѣстника съ заглавие *Баба-префа*, въ които, както са научихъ, искавали желанье за поправленето на много селски работи.

Единъ денъ доде у дома единъ търговецъ родомъ изъ Пловдивъ за нѣкоя си работа, съ колкото имавъ честта да са разговори за много нѣща. Най-послѣ, когато да си отиде, обрѣна са къмъ мене и ми каза: «Тука азъ гледамъ че презата е успѣла и прѣуспѣла и са играе отъ най-първитѣ ви младежи даже и отъ учителитѣ ви, което, каза търговецътъ, не е никакъ добро, защото ще починѣтъ и малкитѣ дѣца да ви играятъ полтищата. Азъ съмъ ходилъ и ходѣмъ цо толкозъ градове и села, нѣ видѣмъ не съмъ видѣлъ това чудо!» Видѣте какъ бѣлѣжатъ и какво думатъ хората!!

Дано поне сегашнитѣ ни млади и ново-дошли добри учители, които вѣрвамъ сѣмъ надхвани отъ ревностъ да служатъ за общото добро, са погрижатъ за измамването на нѣкой лѣтъ, съ който да пзѣкуватъ всички мртвешки работи. Дай Боже!

Нийцо и за чорбаджитѣ. Чорбаджитѣ ний са впуснати въ егонизмъ, гордостъ и зорбаджилѣтъ. Тѣ сѣмъ що правятъ всичко не справедливо. — Но тука азъ ще са огранича да кажемъ само върху едно нѣщо.

То е че расписватъ царската биря неправедно. На сиромаситѣ, които нѣматъ никакъвъ мюкъ, пишатъ повече отъ колкото трѣба, каквото да оставна *междоз* да намалятъ своитѣ си. А съ беделитѣ какво правятъ? — Още по-злѣ. Защото на сиромашитѣ дѣца почнуватъ още отъ 12-13 годишенъ възраст да пмъ пишатъ беделя, а на богатскитѣ (на своитѣ си) почватъ да пишатъ чакъ тогызъ когато пмъ порастатъ мустацитѣ сирѣчь когато станѣтъ по на 20 год., — и то на своитѣ си ако пишатъ беделитѣ пмъ гр. 30, на сиромашитѣ момчета пишатъ 35, 40 и 45, защото, казватъ чорбаджитѣ, тѣ сѣмъ на занаети и печелатъ пари. Чудно нѣщо! Тѣхнитѣ момчета, като търговци, не печелитъ ли повече пари?!

Единъ денъ Б. ми разправяше че казвалъ на чорбаджитѣ да му не зематъ вече бѣделъ, едно защото станѣлъ вече близу на 70 год. старецъ и друго защото не билъ въ състояние да го плаща, но тѣ казвали че било невъзможно. Тогызъ той станѣлъ та отишълъ въ Пловдивъ и като намѣрилъ тамошнитѣ Назѣрпѣтъ на тѣзи работи разсправя да на намѣри на теттерѣтъ нѣмто му. Тогызъ Назѣрпѣта отвара теттерѣтъ и като намѣрилъ името му обрѣща са та му казва: нестерсенъ сѣмъ шиди. Евендѣтъ, казвалъ старецътъ, всахъ на нашитѣ чорбаджии да ми не зематъ вече бѣделъ, но тѣ ми казахъ че не било никакъ възможно да направятъ това, за което и дойдохъ тука да са науча вѣрно. Тогызъ са обрѣща повторително къмъ старецътъ и му казва: твоитѣ бѣделъ е опростенъ отъ царьтъ ний още прѣди 4 год. И тѣй, съ малко думи, като си зель отъ тамъ потребната книга пмъ никой да му иска бѣделъ-парасъ. Сега, азъ ще попитамъ, какво сѣмъ станѣли тѣзи пари които сѣмъ земалъ 4 год. безправедно отъ този человекъ? — До кога, о Боже мой, ще работятъ тѣй несправедливо нашитѣ чорбаджии срямо клетитѣ сиромаси?!

Тона горно парграфъ е, токо-речъ, едно доказателство.

Цѣхъ по на пространно да ви пиша, г-не редакторе, ако да не бѣхъ си напомнѣлъ вапата къмъ дописникътъ ви бѣлѣжка, която казва: ако искате да видите дописникъ си обнародванъ бѣдете по-кратки и по-ясни. Освѣнъ това дойде ми на умъ и турската поговорка, която казва че: *аннайна сиври синекъ сазджра, аннамайна дауль журна азджра.* (Т.)

КРИВОРЪЧНА-ПАЛАНКА, 15-Окт. 1874. — Отъ дожджането въ града ний на единъ нашъ владка, много размирнитѣ станѣла изъ между народа. Унишожилъ са общината ний, подиръ са исплѣди учителя ний Г-нъ Д. П. Петровъ защото ужъ нападналъ сѣмъ нѣколко думи тозъ владка, во време на посрещането му. Сега училището ний е затворено. За епитропъ ний са назначилъ единъ отъ свещеницитѣ попъ П. който е толкозъ способенъ и достоенъ управителъ на локангитѣ щото съкогашъ ще го видѣте да сѣди на чело до чашитѣ за да не би можѣлъ локантажията да помеси въ ранията вода. Тѣй епитропътъ наглежда внимателно

пѣйки съсъ Циганитѣ на едно. Бѣто какъвъ икономъ сѣмъ пмаме, Богъ да ний го поживи.

Народа като виде че общината са унишожилъ, учителитѣ ний са исплѣди, назначени отъ народа епитропъ не са прѣе, тогызъ бѣски почна да казва: вай бизмѣтъ арадагѣмъзъ бу му пишѣлѣтъ, бизмѣтъ кѣбе и прѣ.

Дѣвическото ни училище има вѣщашия си изгледъ толкозъ красецъ колкото е столицата Цариградъ. Защото кроежа му е зеленъ на о бѣлѣтъ. Толкозъ заслужа и неговата учителна, които има презъ тѣзи дни испитания. Испитанията са почнаха съсъ едно до толкозъ краснорѣчиво словце което са чѣтѣше като отче нашъ иже еси и прѣ. То са и продължи за осемъ минути, а спчкото трая 2 сахати. Народа си отиде славиши и благодараше Бога Господа. Най-напредъ са започна испитанието отъ уроцитѣ на Св. Историю. Учителката попита едно отъ момчетата: человекътъ първи отъ какво нѣщо е създаденъ? Отговоръ: отъ коса. — Отъ коса ли мори? — Не, не, повика момчето, отъ земля, отъ земля. Видѣте и бѣлѣжете да ли е ставало и по васъ такава испитание.

По насъ ставатъ всѣкакви испитания и отъ това по-чудни и по-странни. Но до толкозъ артѣкъ че землята е създадена отъ коса до сега никога не сѣмъ чували въ нѣкой испитъ. Живи бѣшли да чуемъ това поне отъ далечъ и да са засмѣемъ съ всѣката горчевина въ сърцето си. Кога ще ний дойде умътъ? Р.

ПОЛИТИЧЕСКИ НОВИНИ.

ФРАНЦА.

Затруднително положение на френскитѣ работи, за което говорихъмъ въ прѣмнѣнитѣ си лѣтъ, скѣпѣтъ повече отъ всѣки други път е посочило къмъ едно съвършено рѣшене. Гледа са като положителна новината че Макъ-Махонъ и околнитѣ му са занимавали съ единъ прогласъ, който щѣлъ да са подаде на народното събрание. Този прогласъ ще накара народното събрание въ едно най-късо време да по твърданъ властѣта на председателѣ на седмѣлѣнето.

Това усилие щѣло да бѣде рѣшително. Ако не са сполучило въ условията, споредъ които са опитва, сирѣчь като уредятъ република която да не е една, и единъ видъ монархия безъ утрѣшенъ денъ, то *развалата* ще надвие.

Журналистиката бѣше направяла шумни нѣкои новини които послѣ работитѣ дойдохъ да опровергалъ.

Тѣй напирѣтъ са бѣше распрѣсѣлъ слухъ че Франца подава рѣка на Русия за намѣване въ работитѣ на Истокъ; този слухъ са опроверга, както и другитѣ че Германия щѣла да поддържи исканията на испанскитѣ *Меморандумъ*. Споразумѣнието между Франца и Испания са свършило.

Министръ на външнитѣ работи щѣлъ да отговори на нотата отъ Аариф-Паша относително до румунскитѣ работи. Както са видѣ министрътъ не ще намѣси правителството въ тѣзи работи.

ГЕРМАНИЯ

Вѣстникъ *Нордъ* прави слѣдующитѣ размнѣления върху словото на Императора Вилхелма казано отъ него когато отвориъ *Рейхстага*.

Думитѣ на Императора еднакъ иматъ потребѣ отъ тѣлкуване. Лесно са проумѣва кои сѣ «подозрѣнията» противъ които тройното слово встави съ толкозъ енергия. Изпивно бѣ да са дава такава значение само на слухове прѣсѣкани отъ вѣстникитѣ. Тѣй отъ императорътъ са очакваше да опровергае тѣзи слухове, което и той направѣ съ категорически изказвания. Тѣй вече са дава съвършенъ край (?) на безпокойствията що причинявахъ новинитѣ че Германия е подлаждала испанскитѣ работи. Между това императорътъ припомня «доказаната дружба» която го свърза съ двамата императора Рускии и Австрийскии, и той смѣта че тѣзи дружба може да са гледа като сериозна и положителна за поддржането на мира.

Вѣрашенъ единъ телеграмъ изъ Берлинъ извѣститъ че Контъ Арнимъ са изино хвалѣлъ и зарѣбѣлъ въ тѣмницѣ. Отъ всако това става ясно че князъ Бисмаркъ са е запнѣлъ да направѣ всичко за да са задържи вѣщенъ управителъ на Германската дѣржава. Всѣки знае че контъ Арнимъ е първий кадѣрентъ млжъ, който би можѣлъ да замѣсти княза въ негово постъ. Разбѣра са че това не е да го незнае и самъ князѣтъ, който тѣрси всѣки възможенъ средства за да са отрѣе отъ него.

ИСПАНИЯ.

Утѣрватъ че споредъ най-прѣсни новини стигнали въ Парижъ изъ Мадридъ важни политически приключения били на пътъ да станѣтъ съ пберийскитѣ полуостровъ. Тѣ щѣлъ да промѣнятъ съвършено лицето на работѣтъ; грав. данската война, която опустошава Испания щѣла вече да са свърши.

Отъ друга страна единъ вѣрашенъ телеграмъ изъ Байонна ний извѣстява че на 28 Октомв. важна битва е имало между републиканцитѣ и карлиститѣ, на сѣверъ въ Испания, но че въ тѣзи битва побѣдизли републиканскитѣ войски. Телеграмитѣ прилага че Донъ-Карлозъ не е побѣдѣлъ въ Франца, както са бѣше расчуло.

РАЗНИ НОВИНИ.

Въ вторникъ, по припния на първий денъ на *Байрама*, са извърши перомонията на ржкоцѣлюването въ джамията на топхането. Султанѣтъ бѣше върху единъ великолѣпенъ тронъ пригответъ особито за този случай. Султанската майка и кнзознѣтъ отъ царската челядъ присѣствувахъ на обрѣда. Въ голѣмата улича на топхането множество войска образоваше два реда. Голѣма навалица отъ хора, между които са виждахъ мнозина страници, чакахъ въ тѣзи улича, за да погледатъ султановата свѣта. Като са завърши на палата си Султанѣтъ прѣе на *самичко* князовѣтъ по прѣтъ.

Въ четвъртъкъ дипломатическото тѣло са прѣе тържественно отъ Султана на палата Долма-Багче за да поднесе на Н. И. Величество честитѣнията си по случай на Байрама.

Тѣзи денѣ са бѣше прѣсѣлъ слухъ за едно министерско промѣнене, което по-подиръ съ опроверга.

Пишатъ отъ сѣютари въ Албания че трипсетъ мюсюлмани и двама християни, компромитирани въ работитѣ на Подгорница, и въ Зета, сѣмъ запрѣни. Високата Порѣта е получила по тозъ предметъ, единъ рапортъ отъ Ешрефъ Паша, сѣютарски главенъ управителъ.

На вредѣ изъ нашенско са оплакватъ отъ нѣмѣние, отъ спромашия, отъ лишения. Не трѣба ли, пишп ний единъ приятелъ, да са страхувамъ отъ злощастие на Султановитѣ подвѣнѣи въ Анадолъ, отъ ужасний глѣдъ който правѣ тамъ такизъ страшни опустошения? Не трѣба ли да земѣмъ мѣрка да ний не постѣти този убийственъ бѣлъ?

Ний сѣмъ казвали много пътѣ че щедростѣта и великодушнѣта на грѣцкитѣ патриоти сѣмъ неизчерпватъ. Ето ний йоще единъ новъ примѣръ. Познатийтъ великъ благодѣтель на грѣцѣтъ г. Георги Зарѣфи купилъ въ *Мохалъ* една много широка къща до онова мѣсто, на което ще са построи великата народна школа. Тѣзи къща са назначавала за семинария, която щѣлъ да основе тукашнитѣ главенъ сѣлоскозъ за образоването и приготвянето на *черковници*.

Споредъ послѣдний изъ Русия извѣстия, една компания са е съставила отъ Руси и Англичане за да поправѣ, съ позволенieto на Руското правителство, единъ каналъ между Петербургъ и Кронштадъ. За отварянето на този каналъ, който щѣлъ да са свърши въ растояние на петъ години, сѣмъ милозѣна карбовни ще ли да са похарчатъ. Въ такъвъ случай дѣлѣната столица на руската империя ще занимае най-първото мѣсто между другите русски лямани на балтийско море. Колосалното това предприятие занимавало дѣтъ най-сериозното внимание на Русското правителство.

Пишатъ отъ Берлинъ до Колонската Газета че русскитѣ лѣзыкъ са изучаваъ прилѣжно въ сѣикитѣ военни крѣгове на Прусия.

Една депеша изъ Ангора до *Л. Хералдъ* извѣстява че нѣкой анти-хасунистки комитетъ приспѣгналъ тамъ и съ помощта на мѣстнитѣ власти, присвоили католическитѣ черкови. Едно голѣмо сопротивление станало, ранени паднали и отъ хасунистите и отъ анти-хасуниститѣ. Главнитѣ побудителѣ са запрѣни. Очакватъ са и други спорѣкования.

Единъ приятелъ ний пишп: «Въ нашитѣ градъ ставатъ доволно смѣшни работи. Нашитѣ общинари като нѣма що да работитѣ гужда въ *это село новъ законъ*. А знаете ли какъвъ е този законъ? — Той съдържа три законодателски членове които повече заслужаватъ да са обнародватъ въ нѣкой *ейденжес-хавадиси*, нежели въ сериозенъ вѣстникъ. Ето тѣзи три члена: 1) Никой годеникъ нѣма право да отива въ къщата на своята любезна годеница; 2) Никой годеникъ не трѣба да отива на расходка, и 3) Никой годеникъ не бива да играе на хора. Съ други дума годѣли са единъ пътъ единъ момѣкъ, то е дѣлженъ да са отрѣче отъ сѣята, да са затвори у дома си и да чете великата навечерка. Кажете ний подиръ това нашитѣ Солдунитѣ и Лигуронитѣ не заслужаватъ ли да пмъ покадимъ малко ароматенъ тмѣль?»

Ба сирѣтъ извѣстѣа че Н. И. Величество Султанѣтъ дава заповѣди за дѣствоването на една голѣма нѣколкошпа дѣлжия при Долма багче. Тѣзи дѣлжия ще има четири минарета и голѣмѣни та нѣмъ ще бѣде кѣто на дванѣмѣта свѣтлинѣе. Пишатъ на тѣзи дѣлжия бѣлъ направенъ отъ Н. И. Величество Султана. Тѣ ще бѣде най-висока отъ всички съществующи въ столицата дѣлжии.

Прочитани въ *Журналь дѣо Смирнѣ*: Зейбенитѣ пакъ привѣкохъ внимането. Тѣзи дни една чета отъ тѣзи горски хора слѣзѣ въ едно село въ околноститѣ на Демиржикъ. Тѣ имѣли за пѣтъ да си извършатъ обикновенитѣ свои работи сирѣчь да обиратъ, да грабятъ и да свѣмчатъ. По това не ний са удалъ този пътъ.

Споредъ *Леванъ-Хералдъ*, мѣлѣнето на Абдулахъ-Ханъ, персѣмскѣ високѣ чиновникъ, въ столицата са отдали да съставянето на една комиссия, нацѣрена да поправѣ турско-персѣмскитѣ предѣли. Тѣзи комиссия не ще може извърши посланието си безъ личности, казва Л. Х., защото въ такъвъ случай ще стане потребѣ да са присѣдѣнива на Турция Зохибската областъ, единъ отъ висшнитѣ ключове на багдадската областъ, който прѣди 10 год. Персѣтъ умѣжъ да присвоитъ. Турцитѣ искали сега тѣзи областъ въ замяна на Мохамедъ, предадена на Персия.

По погрѣшка въ мѣлѣний брой на «Напрѣдъкъ» сѣмъ извѣстѣли, че стѣсненитѣ на нѣкои лица изъ Австро-Унгрия щѣла да поддържатъ нѣколко ученици въ тукашнитѣ сирѣмскѣ училища. Тѣзи ученици напротивъ не са поддържѣтъ въ нѣмѣко за дѣто вече и занимажъ шестъ Българѣта, и на скоро нѣмъ да отидѣтъ йоще четири. Нашитѣ млади не трѣба да забравятъ че отъ тѣхното обиланье, отъ тѣхната дѣла

тежест и от тяхните постъпки зависи да направят чужденци, между които живяват да имат за народа ни добра или лоша идея.

— **Горнието на мъртвигъ.** — Пата-нето за горнието на мъртвигъ, което занимава от няколко време ученици в Европа на-мърва все по широки изследвания и преговаря-ния. Тези дни са с основа на *Дрезден* едно дружество по тази част. Членове от това дружество ръшват да повикат от правител-ството позволение за да става горнието на мър-твигъ тѣла по испанската земя на Саксонското царство.

— **Изпурение на пиятицата в Париж.** — «Земедѣлският вѣстникъ» Обнародва една распра-ва прѣзъ годините 1872, 1823 и 1874 колко спиртовити пияти са внесли въ Парижъ. Отъ тѣзи расправа са вижда че изпуренето на ви-ното въ Парижъ отива на умаление, а това трѣба да са отдаде на тежките върху вината даноци; а напротивъ мелника т. е. виното отъ ябълки сочи да замѣни виното отъ грозде, защото днесъ са изпурява четири пѣти по голѣмо количество отъ колкото са е изпурявало на 1872 и осемъ пѣти повече отъ колкото количество мелникъ са е изпурило на 1873. Прѣзъ първѣтъ петъ мѣ-сеци на 1874 изпурили сѣ са 48, 213 хекто-литри мелникъ. А за бирата, тя е пияне на рас-кошъ въ Парижъ, и работникътъ никога не по-сѣщава бирариятъ, за това вънасянето на туй послѣдне пияне си остава на сѣщата мѣра.

КНИЖЕВИНЪ И НАУЧЕНЪ ОТДѢЛЪ

Букваръ по нагледно-масната мето-да съставилъ Г. Д. Благоевъ, издава книжар-ницата Хр. Г. Дановъ, 1874. — Първоначал-ното обучение е основа на понатакашното о-бразование, което ще получи единъ младъ въ училищната ограда. А то са зиле че когато о-сновата на едно предпримване е здрава, яка и добръ положена, то и самото дѣло ще отива добръ и когато са свърши ще има трайност и дълговременност. Това сѣ признали всички-тъ учители и воспитатели и ний гледаме че отъ много стотинъ години, тѣ сѣ са опитвали да познаватъ различни по-добри и по-основни методи за първоначалното обучение на дѣцата. У насъ тѣзи потреба са усѣти едвамъ въ по-слѣднѣто петолѣтие. Едвамъ отъ петъ години у насъ са потърсили такъвизъ учебникъ за дѣ-цата, които би били въ дѣйствиелна поза за тѣхъ. Бащиници езици на Г. Манчева бѣхъ първични драгоціности по тази част. Ме-жду това, сѣ времето наедно напръдъкъ ра-сте. И ето ний имаме прѣдъ очи едно буквар-че, което носи име Букваръ по нагледно-гла-сната метода отъ Г. Д. Благоева. Ний сърава-ми книжарницата на Г. Данова дѣто е прибр-зала да напечата тозъ достоенъ за всѣко пре-поръчване трудъ на Г. Д. Благоева. Неговѣтъ Букваръ, написанъ по единъ най-нагледенъ на-чинъ, може да са каже, е за сега най-удовле-творителната нагледна книжка за първоначални-тъ ученици въ нашѣтъ училища. Неговото до-стоинство е повишено йоще повече отъ това дѣто Г. Благоевъ е написалъ и възненнето на буквари за преподавателѣтъ, които ще са во-дѣтъ споредъ него. Остава на нашѣтъ учители да покажатъ до колко желанъ да са ползватъ отъ уселителнѣтъ средства, които имъ са при-готовуватъ.

Изгледо е на бѣлъ свѣтъ пето издание на Теоретическа и Практическа Числителница отъ Г. Хр. Дановъ. Тѣзи числителница е пре-работена и стои много по-горѣ отъ своитѣ си предшественници.

Може да са каже, безъ никакво преувеличе-ние, че новото издание на тѣзи числителница заслужа да са препоръчи за нашѣтъ сѣдни училища, за които е п назначена отъ самий авторъ. Има едно нѣщо достойно за забѣлжва-ние, то е че по нѣкъдъ автору сѣ избѣгнали нѣкои тъмни опредѣления.

БЪЛГАРСКО БРАТСТВО

«НАУКА»

за
Одринската епархія
въ
МОСТАФА-ПАША.

ГЛАВА ПЪРВА.

Цѣлъ на Братството

Члѣнъ 1-й. Настоящото Братство „НАУКА“ са състави отъ родолюбивѣтъ Българи въ Мос-тафа-Паша, състояще отъ неопредѣлено число члѣнове приеми въ сѣко врѣме и което ще са трудъ за развитието на Одринската Епархія и цѣлата му ще е: „Да подпомага и поддър-жа бѣдни Български ученици въ Мустафа-Па-ша и отъ околността, и които, отпосѣ, даса наръждатъ за учители въ Одринската епархія“.

ГЛАВА II.

Приходи на Братството.

Члѣнъ 2-й. Бл. Братство „Наука“ ще са поддържа:

а) Отъ своитѣ члѣнове, които ще сѣ задѣл-жени да плащатъ 24 гроша сѣка година или 2 гр. на мѣсецъ; и

б) Отъ волнитѣ помощи, които ще са съ-биратъ чрѣзъ особенъ ковергъ (сѣ написанъ на Братството) сѣкий четвъртъкъ и недѣля; и

в) Отъ частнитѣ волни помощи на родоло-любивѣтъ и съотечественницѣ изъ Българско. —

ГЛАВА III.

Расходи на Братството.

Члѣнъ 3-й. Братството „Наука“ ще са рас-полага сѣ помощитѣ сѣ до токозъ, до колкото му допускѣтъ силитѣ.

Члѣнъ 4-й. То — ще внимава оше:

а) Да спомога онѣзи бѣдни ученици, на ко-то родителитѣ сѣ въ немоциностъ; и в) тѣ (у-ченицитѣ) да сѣ отлични както въ прилѣж-аніето тѣй и въ повѣденіе.

Члѣнъ 5-й. Цѣлата на Братството спомога сѣщата.

ГЛАВА IV.

Настоятели на Братството.

Члѣнъ 6-й. Въ годишното събрание и въ-кашнитѣ посетители — волни члѣнове, ще са избиратъ трима настоятели на Братството съ-имена: Дѣловодителъ, Касиеръ и Сѣ-вѣтникъ.

Члѣнъ 7-й. Ново Настоятелство на Брат-ството са избира сѣдѣтъ пригладването смѣтитѣ на първото, или пѣкъ са потвърждава пакъ сѣщо-то, ако са одобри, и т. н.

Члѣнъ 8-й. Настоятели на Братството сѣ-дѣжени да плащатъ прилично сичкиятъ при-ходъ на Братството, бѣмъ тѣ въ книги, пари, и др.

Члѣнъ 9-й. Книгитѣ за приносинѣ и въно-синѣ ще сѣ готовы сѣкуга и чисто написани отъ Дѣловодителъ.

Члѣнъ 10-й. Тѣ (настоятели) ще иматъ напечатани и билетъ за членства и во-ли и по м о щ и и на които кучанитѣ ще са пазитѣ за прѣгладване на смѣтитѣ; Билетъ-тъ ще носитѣ подписитѣ на Дѣловодителъ и Касиеръ сѣ печата на Бл. Бр. Наука за Одрин. Епархія въ Мустафа-Паша.

ГЛАВА V.

Настоятели на Братството да работѣтъ за успѣхъ на Бр. то.

Члѣнъ 11-й. Тѣ сѣ дѣлжени:

а) Да са трудитѣ, първо и първо за при-ходъ на Братството; и

б) Да свикватъ често събрания на члѣноветѣ и да ги освѣтляватъ (овѣдомяватъ) върху хо-дѣтъ и положеніето на Братството; и

в) Когато ще ставатъ събрания денъ напръдъ да са предизвѣсти сѣ билетъ, написанъ отъ настоятели.

Члѣнъ 12-й. Събраніята ще ставатъ сѣдѣтъ отпусъ на църкова, въ Читалищната зала, при църквата Св. Троица.

ГЛАВА IV.

Дѣлжестности на членовѣтъ и сички присѣ-ствующи въ събранията.

Члѣнъ 13-й. Забраняватъ са вънкашни раз-говори за земане-даване въ събранията.

Члѣнъ 14-й. Освѣтъ това члѣноветѣ сѣ дѣл-жени да плащатъ рѣдово своитѣ члѣнства, (спо-ръдъ члѣнъ 2-й, а).

Члѣнъ 15-й. Да са трудитѣ оше: за нам-ожаването на Братственичѣтъ членове, които сѣ единствената сила за успѣхътъ и постига-ніето цѣлата на Бл. бл. Братство Наука.

Члѣнъ 16-й. Настоящото Братство „Наука“ си озорби тоя уставъ по който ще са води отъ денътъ на основаніето си — Кръстов-денъ 1874.

РАЗГОВОРКИТЪ

отъ

Звѣздана.

VI

Завръщането на моитѣ пощаджии. —
Нивини.

Наставѣлъ бѣше частътъ когато са приказва-ниско както би рекълъ поетъ. Дѣмъ бѣше по нѣсно, то бѣше онзи часъ когато съвѣтъ са не приказва. Отъ предъ два и повече часа всичкиятъ часовници на Цариградъ бѣхъ удари-ли сѣрднѣщо, това който значеше че вече ношѣта са превѣлаше и приближаваше су-тринѣта. По това време Цариградъ оглушаваша като сѣщи глухъ. Кѣщата притварѣтъ своитѣ прозорци; ношнитѣ вардаци са въсползуватъ отъ обстоятелството и задѣлжватъ на нѣкоя ла-вица или на нѣкой кѣщенъ прагъ; газонитѣ отъ своя страна намѣрватъ време да възгаснатъ като вече властѣта е заспаля; уселителнитѣ мѣ-ста, театралнаѣ партери, концертнитѣ салони, газини и кафета, слухътъ на балардотъ — всичко това бѣше онѣмѣло. Само тамъ на бу-варѣтъ на Пера, тѣзи голѣми артерия дѣто комахай винаги удря пулсътъ на Цариград-скиятъ животъ, само тамъ са чувашъ нѣкои слаби движения. Не трѣба да забравя да по-менѣ че въ сѣщото време подозрителнитѣ хо-ра, развратнитѣ, нехрани-найковцитѣ, зло-дѣйцитѣ, най-отвратителнитѣ фигури намѣрватъ охолоностъ и благоверие да са скитатъ нена-казанно изъ мрачнитѣ и безпосходни подземия на столицата.

Отколя Морфей ба бѣше обявлъ въ очаро-вателнитѣ си пригладки, когато бронзенитѣ гласове на съсѣдната звѣнарница, които напо-мняхъ на мѣнастирскитѣ черковници една свя-та дължностъ, ма събудѣ въ простѣния. Азъ са ослушахъ и на прозорецѣтъ до лѣлото ми крпѣхъ са трептѣхъ. Скочихъ, отворихъ и Гл-лабича-Вѣстѣ, уморена, упушена, са исправи-предъ мене като ми подаваше пощенската си

чанта, въ която ми донасяше вѣсти отъ свое-то обихождане по свѣта. Дѣлото азъ са при-готвяхъ да растворя читатѣ и едно брѣмчене заглуши голѣмата спаня, дѣто са успокоявахъ. Осата са заврѣкаше и тя отъ своитѣ тайни забикаляния. Тя научена да брѣмчи по мѣкъ-ваше и дѣлото ми предаваше даржичето си тя продължаваше да ми приказва дѣ що видѣ-ла и чула. Докато са мѣкахъ да и наложѣмъ мѣлчане за да прегладѣмъ шо има ново, ето ти и Баба-Гавра са трѣкаляше прѣзъ глава изъ спанята и едвамъ са виждаше отъ вул-ганята сѣ която бѣ натоварена. Погледнѣхъ и са увѣрѣхъ че нейнитѣ приносѣ е най-голѣмъ отъ всички. Въ това време Осата си брѣмче-ше, Глѣбича-Вѣстѣ трептѣше, Баба-Гавра токо брѣмчѣше да ми расправя за своитѣ посе-стрипи, какни и булини, за калугеритѣ и за калугеритѣ, за черковницитѣ и за черковнич-китѣ. Когато вече тѣ са уморихъ въ своитѣ дрънканици и бабини дивотини, азъ нагостѣхъ недѣлнитѣ си гости, дадохъ имъ своитѣ повѣ-ления и наставления послѣ ги испроводихъ да са приготвятъ пакъ за пѣтъ. Останѣлъ споко-енъ азъ трѣбаше да са предамъ на пажната си работа, да пѣша разговорки, гаври и смѣ-хурни сврѣтъ да хабя бѣлата кнѣга и да пре-минавамъ времето си на вѣтъра.

Новинитѣ които ми донесе Глѣбича-Вѣстѣ са отнасятъ до отварянѣто на парламентитѣ сврѣтъ за отварянѣто на онѣзи стап въ conto сѣбрани голѣмцитѣ и първенцитѣ на едно цар-ство слушатъ шо ще имъ прикаже тѣхнитѣ царъ че са е извършило презъ годината, и добръ ли е или злѣ царството сѣ другитѣ царства. Тѣй тѣзи парламенти били на отварянѣ. Освѣтъ това сѣ идването на зимата позамръзналъ кроежитѣ на Донъ-Карлоса въ Испания; хва-нѣло ревматизмъ или вѣтъръ великитѣ смѣтни на Бисмарка въ Пруссия; втресло различнитѣ партии въ Франция; размѣтѣло водитѣ въ Лон-донъ и истуало мозѣка на всички дипломати. Махайте са тѣтъкъ продумахъ азъ като са ба-вихъ цѣлъ часъ да четѣмъ тѣзи ужъ важни но-вини, които азъ обичамъ колкото Българинъ Гръка и колкото кучето котката.

Поразбѣрахъ чантата на Вѣстѣ за нѣщо изъ българско и шо да видѣмъ: дописки про-тивъ даскали, даскалци и школки настояте-ства, оплаквания противъ чорбаджии, адул-джии, шарлатани хекими, хокания противъ па-стѣри и архиепископи, свещеници и духовни-ци; множество работи ужъ важни и сериозни които ма ядосахъ до токозъ шо азъ запо-катирихъ тѣзи чанта и доппахъ даржикѣтъ на Осата. Въ това време Осата брѣмча при

А шо? шо си ми донесе ти попитахъ азъ тѣзи моя посланица? — Чети и вижъ, важно проговори тя.

И наистина въ нейното даржиче азъ намѣ-рихъ доволно занимателни работи. Въ едно пи-смице изъ единъ кѣтъ въ Цариградъ ми пи-шатъ че редакцията на *Источно Време* въ-аргусовата си далегледностъ изровнила дълбоко-закопанитѣ корени на причинитѣ за лошии вървежъ на народочерковнитѣ ни работи. А знаете ли кой билъ тозъ коренъ? — Той билъ дѣто Екзархията отъ шестъ мѣсеца насамъ бѣ-ла лишена отъ пари и живѣла сѣ кредитъ. Тука е корена на злото: строго заключеніе издадено отъ мѣдроловѣсѣнитѣ съображения на редакцията, за които ни е дулата. Азъ о-станѣхъ като поразенъ отъ новината за това грамадно познавѣренѣ, азъ паднѣхъ на земѣта сторихъ четиресетъ поклона, прекръстѣхъ са сто пѣти и изчехъхъ великата павечерка отъ една край до други. Боже, великий Боже, про-думвахъ азъ отъ време на време, кога ще ни ладешъ малко умъ и разумъ, кога ще ни ис-проводѣшъ малко мозѣкъ за въ нашѣтъ крату-ни, кога ще направѣши да не разѣмѣдавамъ сѣ петитѣ си.

Въ това време Осата си брѣмчеше и ми рас-правяше нѣкои калугерски работи. Тѣ ми рас-прави на дѣло и широко за тѣхъ но азъ ще ви съобщѣмъ нѣщо само за чуждитѣ калугери духовници и то до пѣти защото тозъ пѣтъ токозъ сварихъ да надражда.

Прощавайте вашия баю, Звѣздана.

ПИСМА И ОТГОВОРИ.

До нашишъ почитаеми чита-тели — Опростете дѣто ще напра-вимъ по-долу нѣкоя бѣлѣжки за про-копанитѣ свичинитѣ на «Вѣкъ». Това ний сѣ принудени да направимъ единъ пѣтъ за вижѣ, и ний не желаемъ ни-кога да имамъ такъвизъ безсѣсны рас-прави сѣ него човѣкъ. Ако тозъ пѣтъ си позволимъ да сторимъ това, то е за-щото дадениитѣ отъ «Вѣкъ» обѣщания че имѣ да напада на личности и че отбѣва отъ искуви са съвѣсти прѣзрѣни въ днешнитѣ брой на този вѣстникъ.

Въ Цариградъ: До сѣчинитѣ-лѣтъ на Вѣкъ: — Никога не са на-дѣважѣли да сѣзете токозъ ниско, кол-кото сте направѣли това въ 43-й брой на вѣстника си. Клетий сѣчинителъ на

«Вѣкъ!» И вий мислите че свѣта не-ви е позналъ йоще и че можете да го-измамѣте сѣ ласкави и мѣцелпрѣзъ-вашъ езикъ. Но не са ли засрамѣте-поне отъ подлостѣта да подлѣтѣте у-ченичѣството тѣмъ, дѣто си нѣма-мѣстото? Не ще ли кажѣ че у васъ мѣсавата страстъ да клеветите и да-компрометирате е пуслила дълбоки ко-рене? Горкий човѣче! Нему са стру-ва че Българската черкова като не е-химически лабораториумъ, то е поне-нѣкоя фенерски Караказанъ или чикой-ски мѣнастиръ дѣто само той токозъ на черковницитѣ и на чикойтъ има-право да черни своитѣ не дѣтински мѣ-друвания, да са мѣси, да повѣлава и да настанѣва. Кѣдъ не заводѣла човѣ-ка сѣмната страстъ, опоената глава и буйната мѣст! Но, милостъ, кара-казанска розѣбо, милостъ поне вий зна-ете зашо и засрамѣте са поне за чо-вѣшкитѣ образъ, който носите.

Въ Цариградъ. Г-ну Б. — Оста-вете го да си дрънка. Сѣчинителъ на «Вѣкъ» е невинно и вѣднѣнѣло старче че и ний му позволяваме всички видо-ве дрънкации. Негова мозѣкъ, както са-види, не е въ главата но въ петитѣ му. Ако той би билъ сѣвсенъ, то не би хвалилъ днесъ онова, което вчера-корѣ, нито би корѣлъ днесъ онова, ко-ето вчера е почиталъ и уважавалъ. Ба-тѣю вото отъ отѣмѣлѣте отъ него е довол-но да го препоръчи предъ свѣта. Сѣ-този босъ философи и сѣ тѣзи недема-ионическа, не дѣтинска, не ученическа по май престарѣлика вече глава не-може да живѣе нито неговото котен-це у дома му. Свѣтътъ знае добръ кой е сѣчинителъ на «Вѣкъ». Йоще ве-днѣжъ Ви казвамъ оставете го да си-дрѣнка колкото ще. Той може да са-оприличи на една машинка, която ра-боти когато едно друо много по-ниско-отъ него животиниче я заврѣти сѣ вси-ката си докишотска вѣщина. Тезко-на тартофитъ!

Въ Цариградъ. — До сѣчинитѣ-лѣтъ на «Вѣкъ»: — Никога не са на-дѣважѣли да сѣзете токозъ ниско, кол-кото сте направѣли това въ 43-й брой на вѣстника си. Клетий сѣчинителъ на

До Редакцията на «Источно Време.» Стойността на четиритѣ ви листа, за което-вни днесъ публично ми изобличавате че ви сѣмъ и задѣлжѣлъ, стои си въ кесийкитѣ на добри-тъ ви нѣкъкъ спомоществувател, които сѣ: Чи-талѣщето Зора (?) въ Неврокопъ, Г-нъ Н. Ко-вачевскитѣ отъ село Ковачево (Неврокопско) записанъ отъ Г. Ст. Верковича, Г-да първенци-отъ село Крчево (Демир-Хисарско) и сѣщо Г-да първенци отъ село Горний Бродъ (Сѣрско). Всички тѣзи писмено ми задѣлжихъ да ви пи-шѣмъ да имъ пращате по единъ лѣстъ 6 (мѣсе-чно тецене) отъ вѣстника ви ирѣзъ насъ, ко-то и ний сторихъ само п само защото имамъ прѣдъ видъ напръдъкътъ на вѣстникарство-то ни а не да спекираме сѣ него, споредъ-нашѣтъ думи.

Кѣмъ тѣзи Г-да спомоществувателъ азъ хѣла-ди пѣти са отпращѣхъ сѣ умоление да си въ-сѣмъ стойността, най-послѣ имъ отпращѣхъ и самитѣ ваши поканителни на заплава билетъ, придружени п сѣ по едно отъ мене писмо, но-ето и до сега нищо, безъ да си помислятъ че-сѣмъ общѣли писмено да сторѣтъ това 5—6-дни сѣдѣтъ като прѣмѣтъ 1-ви брой. Ето про-че, Г-не редакторе, дѣ стои стойността на-четиритѣ ви мѣста, и вий можете вече свобод-но да си л потрѣсите на право отъ спомоще-ствувателитѣ си. Провидѣнieto ни е направѣло-вѣстникаръ на Българ. народъ, по не и насто-ятелъ. Бѣдѣте и такъвъ че тогазъ си позволѣ-те да казвате намъ: «Срамота е да са дѣржатъ-чужди пари».

(За сѣдѣющето редакцията не отговори).

ОТВОРЕНО ПИСМО

До Редакцията на «Источно Време.» Стойността на четиритѣ ви листа, за което-вни днесъ публично ми изобличавате че ви сѣмъ и задѣлжѣлъ, стои си въ кесийкитѣ на добри-тъ ви нѣкъкъ спомоществувател, които сѣ: Чи-талѣщето Зора (?) въ Неврокопъ, Г-нъ Н. Ко-вачевскитѣ отъ село Ковачево (Неврокопско) записанъ отъ Г. Ст. Верковича, Г-да първенци-отъ село Крчево (Демир-Хисарско) и сѣщо Г-да първенци отъ село Горний Бродъ (Сѣрско). Всички тѣзи писмено ми задѣлжихъ да ви пи-шѣмъ да имъ пращате по единъ лѣстъ 6 (мѣсе-чно тецене) отъ вѣстника ви ирѣзъ насъ, ко-то и ний сторихъ само п само защото имамъ прѣдъ видъ напръдъкътъ на вѣстникарство-то ни а не да спекираме сѣ него, споредъ-нашѣтъ думи.

Кѣмъ тѣзи Г-да спомоществувателъ азъ хѣла-ди пѣти са отпращѣхъ сѣ умоление да си въ-сѣмъ стойността, най-послѣ имъ отпращѣхъ и самитѣ ваши поканителни на заплава билетъ, придружени п сѣ по едно отъ мене писмо, но-ето и до сега нищо, безъ да си помислятъ че-сѣмъ общѣли писмено да сторѣтъ това 5—6-дни сѣдѣтъ като прѣмѣтъ 1-ви брой. Ето про-че, Г-не редакторе, дѣ стои стойността на-четиритѣ ви мѣста, и вий можете вече свобод-но да си л потрѣсите на право отъ спомоще-ствувателитѣ си. Провидѣнieto ни е направѣло-вѣстникаръ на Българ. народъ, по не и насто-ятелъ. Бѣдѣте и такъвъ че тогазъ си позволѣ-те да казвате намъ: «Срамота е да са дѣржатъ-чужди пари».

СЪРБЕЗЪ, 18-й Октовриѣ 1874.

Ст. К. Саланджичевъ

Въ Печатницата на Д. Арамиана.